

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

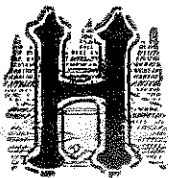
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 376

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

κρίσιμος στιγμή των έκλογων ήγγικεν. Τα ωρολόγια δεικνύουν την έπερχομένην ώραν της ελληνικής έτημογορίας. Την ιδίαν στιγμήν ζεύγη εκατοντάδων χιλιάδων ορθόδο-

ξων οφθαλμών σπιθίζουν από αγωνίαν.

Τί σημαίνουν όμως οι λόγοι αυτοί; Πολιτεύεται ή Έκκλησία;

Έ, λοιπόν, μάλιστα! Καιρός να το είπωμεν εις όλους τους τόνους. Έκκλησία πολιτεύεται. Καί μάλιστα πολιτεύεται με φανατισμόν.

Λόγος παράδοξος. Έχει ίσως ως όξυς παράφωνος συριγμός. Καί όμως ή εύθαρσής άλλ' ουχι θρασεΐα όμολογία έχει την τόλμην να επαναληφθῇ.

Βεβαίως ή Έκκλησία πολιτεύεται.... Έ μάλλον πολιτεύονται οι στρατιώται της Έκκλησίας.

Ποίος άλλωστε ίσχυρίσθη ότι ή στρατευομένη του Χριστού Έκκλησία δεν αποτελείται από δραστηρίους πολίτας της έγκοσμίου κοινωνίας αλλά μόνον από αναχωρητάς; Καί ποίος διενόηθη ότι οι ορθόδοξοι πολίται έχουν την πρόθεσιν να έκχωρήσουν εις άλλους το δικαίωμα της πνευματικής των εκπροσωπήσεως;

Έν άλλαι αντιμεαχόμεναι κοινωνικαί ομάδες προσφεύγουν εις την φανατικήν υπερασπισιν των υλικών των συμφερόντων τί πρέπει να ειπουν εκείνοι που σκοπεύουν μακρύτερον;

Οι ορθόδοξοι πολίται ουδέποτε καπηλεύουν την δύναμιν της έτημογορίας των. Καί τουτο διότι ουδέποτε αποβλέπουν εις την

διασφάλισιν υλικού συμφέροντος. Ουδέποτε υπηρετούν την έφημερότητα. Ουδέποτε γίνονται καιροσκοποί, υπολογισταί, τυχοδιώκται. Επιμένουν να χρησιμοποιούν την δύναμιν των διά την διασφάλισιν της πνευματικής των άκεραιότητος.

Μόνον άξίως του Εύαγγελίου του Χριστού πολιτεύεσθε.

Πρός Φιλίπ. 1,27

Όχι διότι δεν πιέζονται ως άτομα από τον άσφικτικόν κλειόν της καθημερινότητος. Έλλά διότι συντηρούν έντός των το αίώνιον πυρ της παρουσίας του πνεύματος. Διότι προσπερνούν την έφημερότητα του προσωπικού έγωϊστικού συμφέροντος και συγκλονίζονται από κάτι ύψηλότερον. Από το αίτημα της επικρατήσεως των ορθόδοξων αρχών. Πιστεύουν δε ότι τουτο είναι το μείζον. Γνωρίζουν ότι έντός του κλίματος της εκκλησίας ουδέν πρόβλημα παραμένει ανεπίλυτον. Διότι αυτή είναι καί παραμένει εις τους αιώνας ο μέγας πνευματικός καί υλικός σιτοβολών του κό-

σμου· οί δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ.

Οἱ ὀρθόδοξοι λοιπὸν πολιτεύονται. Ὁ σκοπὸς των ὁμῶς εἶναι τοποθετημένος εἰς τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς. Διὰ τῶν ἐγκοσμίων θεραπεύουν τὰ ὑπερκόσμια. Διὰ τῶν ἐγγύς θεῶνται τὰ μακράν. Ἡ ἀπάθεια λοιπὸν δὲν εἶναι ἰδική των ἰδιότης. Δι' αὐτὸ ἀγωνιοῦν καὶ σήμερον. Καὶ ἡ ἀγωνία των αὕτη δὲν εἶναι μικροτέρα ἐκείνων ποὺ ὑπερασπίζονται τὸ πενιχρὸν σαρκίον των.

Τὸ εἵπομεν ἄλλωστε ἀνωτέρω. Ἐκατοντάδες χιλιάδων ὀρθοδόξων ὀφθαλμῶν ἀναζητοῦν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἓνα κάποιο φῶς.

Διερωτῶνται μὲ δραματικότητα ἂν ἡ ἐγκόσμιος πολιτικὴ θὰ συλλάβῃ τὸ αἶτημα τῆς ὀρθοδοξίας. Ἄν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ φῶς ἡ πηγαία φωνὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Ἄν, ἐπὶ τέλους, θὰ σημειωθῇ κανὲν φωτεινὸν ρήγμα εἰς τὸ σκότος τοῦ διωγμοῦ. Αἱ στιγμαὶ εἶναι ὥριμοι. Τὸ σωτήριον ὄμμα πρέπει νὰ γίνῃ. Οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου καιρὸς εἶναι ν' ἀκούσουν τὴν φωνὴν μας. Φωνὴ ποὺ φθάνει ἀπὸ τὸ ἀγιώτατον ἡγεῖον τῶν χριστιανικῶν αἰώνων.

Αὕτην τὴν στιγμὴν γνωρίζομεν τὴν δύναμιν μας. Ὅχι μόνον τὴν ἡθικὴν δύναμιν τῆς πνευματικῆς ὑγείας ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐγκόσμιον. Τὰ ὥρολόγια ἄλλωστε δεικνύουν ὅτι ἡ στιγμή τῆς τελικῆς ἐτημογορίας ἐγγίζει.

Ἄς ἀναζητήσωμεν λοιπὸν τοὺς εὐθαρσεῖς ἐκπροσώπους τῆς πολιτείας καὶ ἅς αἰτήσωμεν ν' ἀναπετάσουν τὸ ἅγιον τῆς παραδόσεως λάβαρον. Ὑπὸ ἐν τοιοῦτον λάβαρον σκιρτῶν καὶ φρίσσον εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἄνεμον μὲ ἀναγεγραμμένον ἐν αὐτῷ τὸ σύμβολον τῆς παραδόσεως καὶ ἐλευθερίας μας εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἐνταχθῶμεν. Ἡ θέσις μας ὁμῶς αὕτη οὐδόλως νοθεύεται ἀπὸ ἐγκοσμίους καὶ ὑλικοὺς σκοποὺς. Ὡς πρὸς αὐτὰ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχομεν μὲ τὴν πολιτικὴν. «Ἡμῶν γάρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει». Ὅταν ὁμῶς πρόκειται νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ κατοχυρώσωμεν τὸ καταστρατηγούμενον σήμερον δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς μας ἐλευθερίας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ν' ἀναζητήσωμεν καὶ ν' ἀναδείξωμεν ὡς ταγοὺς τοῦ ἔθνους τοὺς ἄνδρας ποὺ προσφέρονται νὰ περιφρουρήσουν τὰ ἅγια τῶν ἀγίων τῆς ὀρθοδοξίας.

Καὶ ἡ στιγμή αὕτη εἶναι ἡ παρούσα. Ἐν τούτῳ νικῶμεν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τύπου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.)

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Κυπριανοῦ Ἐπισκόπου Καρχιδόνος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 374 φύλλου)

Αὐτὸ δέ, προσφιλέστατοι ἀδελφοί, ὅχι μόνον μὲ λόγους ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξεν, ἀλλὰ τὸ ἐπραγματοποίησε καὶ εἰς ἔργα. Καὶ διότι ὁ ἴδιος ἀφοῦ εἶπεν ὅτι εἶχεν ἔλθῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τὰ καμῇ τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς Του μεταξὺ τῶν θαυμασίων σημείων τῆς παντοδυναμίας Του μὲ τὰ ὁποῖα ἐφάνερνε τὴν θείαν μεγαλειότητά Του, διετήρησεν ἐπίσης διαρκῶς τὴν πατρικὴν ὑπομονήν. Κατὰ τὴν θείαν Του ἐνανθρώπησιν τὰ πάντα ἐπισφραγίζονται ἀπὸ τὴν θείαν ὑπομονήν. Διότι ἀφοῦ κατήλθεν κατὰ πρῶτον εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς οὐρανίου ἐκείνης μεγαλοπρεπειας δὲν ἀπηξίωσε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνδυθῇ σάρκα ἀνθρωπίνην, καὶ ὁ ἀναμάρτητος νὰ βαστάσῃ τὰς ξένας ἁμαρτίας. Ἄν καὶ εἶναι λοιπὸν ἀθάνατος ὑπομένει διὰ νὰ γίνῃ θνητός. Ἄν καὶ εἶναι ἀθῶος φονεύεται διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν κακούργων. Βαπτίζεται ἀπὸ δοῦλον ὁ Κύριος, καὶ διὰ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὴν ἄφεσιν δὲν ἀπαξιοῖ νὰ λουσθῇ εἰς τὸ λουτρὸν τῆς παλιγγενεσίας. Νηστεύει ἡμέρας τεσσαράκοντα Ἐκεῖνος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἄλλοι χορταίνονται. Πεινᾷ, διὰ νὰ χορτασθοῦν μὲ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐκεῖνοι ποὺ πεινοῦν διὰ τὸν θεῖον λόγον. Συναντᾶται μὲ τὸν διάβολον, ὅστις τὸν ἐπείραζεν καὶ δὲν ἐπιχειρεῖ τίποτε περισσότερον παρὰ μόνον νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν. Προϊσταται τῶν μαθητῶν μὲ ἐξουσίαν δεσποτικὴν, ὅχι ὁμῶς ὡς νὰ ἦσαν δοῦλοι, ἀλλὰ φέρεται εὐμενῆς καὶ πρᾶος ἀγαπήσας αὐτοὺς μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπην. Ἐζήτησεν προσέτι νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων διὰ νὰ διδάξῃ αὐτοὺς μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ ποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ τῶν δούλων πρὸς τοὺς ὁμοίους των, ὅταν ὁ ἴδιος φέρεται ἔτσι πρὸς τοὺς δούλους. Δὲν εἶναι λοιπὸν παράξενον ποὺ ὁ Κύριος ἐφάνῃ τοιοῦτος πρὸς τοὺς εὐπειθεῖς, αὐτὸς ὁ ὁποῖος τὸν Ἰούδαν μέχρι τὰς τελευταίας στιγμὰς τὸν ἠνέχθη μὲ ὑπομονήν, γευματίζων μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, χωρὶς νὰ ἀποκαλύπτῃ ὅτι γνωρίζει αὐτὸν μὴ ἀπαρνούμενος καὶ αὐτὸ τὸ φῆλημα τοῦ προδότου. Πόση δὲν ὑπῆρξεν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἡ μακροθυμία του καὶ ὑπομονὴ του, κάμπω μὲ παραινέσεις τοὺς ἀπίστους εἰς τὴν πίστιν, μεταχειριζόμενος τοὺς ἀχαρίστους μὲ εὐπειθειαν, ἀποκρινόμενος μὲ πραότητα εἰς τοὺς ἀντιλέγοντας μὲ ἐπιείκειαν ὑπομένων τοὺς ὑπερηφάνους, μὲ ταπεινῶσιν ὑποχωρῶν εἰς τοὺς διώκτας, εἰς τοὺς φονεῖς τῶν προφητῶν καὶ εἰς τοὺς ἀνθισταμένους εἰς τὸν Θεὸν ἐπιθυμῶν μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Σταυροῦ νὰ τοὺς συναγάγῃ.

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΑΣ

Τοῦ συνεργάτου μας *Εὐθύμ. Τριανταφύλλου* ἀξιωματ. Χωροφυλ. ἐ.δ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκραγείσα ἐπανάστασις ἐν Τουρκίᾳ κατέλυσε τὸ καθεστὸς Μεντερές καὶ εἰσήγαγε τοῦτο εἰς δίκην ἐν τῇ νήσῳ Γιασί Ἀντὰ τοῦ Βοσπόρου. Ἐπὶ 18 Τούρκων μαρτύρων οἱ 15 κατέθεσαν, ὅτι τὰ γεγονότα ἦσαν ὀργανωμένα ἀπὸ τὴν ἐκπαιτὸν Κυβέρνησιν.

Καλεῖται ὡς μάρτυς κατηγορίας ὁ Πατριάρχης. Πρόεδρος. Γνωρίζετε τί περιέχει ἡ ἐπιστολή σας πρὸς τὸν κατηγορούμενον τέως Πρωθυπουργὸν τῆς Τουρκίας;

Ἀθηναγόρας, Πατριάρχης, (ὀρκισθεὶς ἐπὶ τῆς ἱερωσύνης του). Αὐτό πού περιέχει.

—Εἰσαγγελεὺς Ἐγκεσέλ. (πορατῆρεϊ τὸν μάρτυρα), Ἐνῶ εἰς τὴν ἐπιστολήν σας ὁμιλεῖτε περὶ ὀργανωμένης δυνάμεως, τώρα ὑποστηρίζετε, ὅτι δὲν γνωρίζετε ἂν τὰ γεγονότα ἦσαν ὀργανωμένα.

—Πατριάρχης....

—Ὁ τύπος τῆς Τουρκίας κατακρίνει τὴν κατάθεσιν τοῦ Πατριάρχου. Ἀπέφυγε ν' ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα... (Ἐφημερίς ΕΘΝΟΣ 27)10)60).

—Βαδινάτη αἰσθήσις εἰς Κων/νιν. Ἐκάλυψε τὸν Ἀντνάν Μεντερές χθὲς ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας. Ὑπῆρξεν ὁ ὑπόδικος τῶν Η. Π. Α. ; Ὁ Πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου δυσφορεῖ. (ΕΘΝΟΣ 26)10)60).

—Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἔχει εἰς χεῖράς του στοιχεῖα ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων τοῦ Λαγκαδᾶ μετεφέρθησαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην ἐπὶ αυτοκινήτων εἰδικὰ συνεργεῖα... (Τουρκικὴ ἐφημερίς ΜΙΛΛΙΕΤ).

—Ὁ Τουρκικὸς τύπος δίδει εἰδησίαν δημοσιότητα εἰς τὴν γενομένην κατάθεσιν τοῦ Πατριάρχου σχετῶς μὲ τὰ γεγονότα τῆς 6—7 Σεπτεμβρίου. Ἡ «Χαβαντίς», ἡ «Μιλλιέτ», καὶ ἡ «Χουριέτ», τονίζουν, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐλάφρυνε τὴν θέσιν τοῦ Μεντερές, ὅτι ἡ κατάθεσίς του δὲν ὑπῆρξε διαφωτιστικὴ καὶ ὅτι οὗτος δὲν προσέβη εἰς τὰς ἀναμενόμενας ἀποκαλύψεις. (ΕΘΝΟΣ 27)10)60).

—Τούρκοι, ἄπιστοι, ἀλλόφυλοι καὶ τρισάθλιοι, ὀρκιζόμενοι εἰς τὸν Μαχαμέτην τῶν φοβούνται καὶ ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθειαν. Ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, Πατριάρχης, «Σεπτὴ κορυφή», μὲ χρυσὰ ἐγκόλπια συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν Ἀγαθῶν ψευδορχος...

Σᾶς... ζηλεύομεν Πάτερ Βασιλόπουλε διὰ τὴν πρόδόν σου καὶ σᾶς οἰκτιρομεν συνάμα! Ὅντως λέτε τὴν ἀλήθειαν! Μυρίζετε λιβάνι. Παρακαλοῦμεν μὴ λησμονήσετε νὰ τὸ γράψετε πάντοτε αὐτὸ εἰς τὴν προμετωπίδα τοῦ φύλλου σας.

Ὅπισω εἰς τοὺς Πατέρας! Νὰ λέμε τὴν ἀλήθειαν! Νὰ μυρίζομε λιβάνι. Κηδεῖαι αὐτοκτονούντων—Καὖσις νεκρῶν.

Τὴν 6—4—61 ἠτοκτόνησεν ἐν Ἀθήναις ὁ τέως ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας πόλεων Νικόλαος Κόκκινος. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο τὴν 7ην ἰδίῳ μνηδὲς ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἐλευθερίου παρὰ τὴν Μη-

τρόπολιν (Ἀθηνῶν) δημοσίᾳ δαπάνῃ... Εἰς τὸν νεκρὸν ἀπεδόθησαν τιμαὶ ἀρχηγοῦ ἐν ἐνεργείᾳ. (Ἐφημερίς ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 7—8—61). Φυσικὰ τὴν κηδεῖαν δὲν ἐτέλεσαν οἱ πεπτωκότες Παλααιομερολογίται ἀλλ' οἱ ἀναστάντες νεομερολογίται! Ἐὰν ὁ Ἰσακιώτης ἀπηγγονίζετο ἐν ἡμέραις ΑΝΕΣΤΗΚΟΤΩΝ, ὅποια κηδεῖα θὰ τῷ ἐγίνετο!

Εἰς ἄλλος μουσικός, Ἕλληνα, ἀπήτησεν, ἵνα μετὰ τὸν θάνατόν του καυθῇ καὶ ἡ κόνις του σκορπισθῇ εἰς τὰ 4 σημεία τοῦ ὀρίζοντος, καθὼς ὁ Μωϋσῆς διεσκόρπισε τὴν κόνιν τοῦ χρυσοῦ μόσχου, ὃν προσεκύκουν οἱ Ἑβραῖοι! Αἱ γνώμαι τῶν Ἑλλήνων Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν ἀνεστηκώτων νεομερολογιτῶν κληρικῶν ἐδιχάσθησαν διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ κομιοποιηθέντος ἐν Ἑλβετίᾳ μαέστρου Μητροπούλου. Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ὁ εἰπὼν, ὅτι δόγμα ἐστὶ τὸ μὴ κηδεύειν τοὺς καιομένους καὶ μὴ μνημονεύειν αὐτοὺς γνώμη ἀπίστου τινὸς καὶ ἄνευ οἰασδῆποτε μορφώσεως κληρικοῦ ἐστί, ἀδικούντες τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰ ὅμματα τῆς Κοινωνίας (SIC) καὶ οὗτος Ἀμίλκας ἦν ὁ Ἀλβιζάτος, Καθηγητὴς παρὰ τῷ Ἀθήνῃσι Πανεπιστημίῳ, εἰδικὸς ἐπὶ τῶν Θεολογικῶν ζητημάτων! Αὐτὸς ἦν ὁ ἐν ἔτει 1923 ὑπογράφας μετ' ἄλλων 4 ἐπιστημόνων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος, ἐν οἷς καὶ Χρυσόστομος ὁ Παπαδόπουλος, ὅτι τυχὸν εἰσαγωγή ἐν τῇ αὐτοκαφάῳ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου, ἄνευ κοινῆς συναινέσεως ἀπασῶν τῶν ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν θέλει μεγάλως βλάβῃ τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτήν. Ὑστερον δὲ οὐ μόνον συνήνεσε μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν μονομεροῦ εἰσαγωγὴν ἀλλὰ καὶ πολέμιος σφοδρὸς ἐγένετο κατὰ τῶν μὴ ἀκολουθούντων χριστιανῶν, συνευδοκῶν ἐφ' οἷς ἡ παρανομοῦσα νεομερολογικὴ Ἐκκλησία διαπράττει.

Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ὁ προκαθήμενος τῆς ἀνεστηκυίας Ἐκκλησίας δὲν θὰ εἶχεν ἀντίρρησην εἰς τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν, ἐὰν ὑπῆρχεν ἐν Ἑλλάδι κλιβάνος. (Μπαρτσιώτης, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οὗτος) καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Περιεργον, ὅμως, τόσαι ἀσβετοκάμιναι ἐν Ἑλλάδι δὲν δύνανται νὰ καύσωσιν ἐν θνησιμαίῳ. Καὶ πρέπει νὰ φορολογηθῶμεν καὶ διὰ τὴν ἀνέγερσιν εἰδικοῦ κλιβάνου; Ἄλλ' ἀφοῦ εἶναι γνώμη Καθηγητῶν καὶ Ἱεραρχῶν ἐκ τῶν ἀνεστηκώτων θὰ τὴν σεβασθῶμεν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Τὴν 16)10)61 ἀφίχθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., Στυλίδος Παν. Πολυζῶς, Θηβῶν Τούτουζας, Κορίνθου Κοτσώνης καὶ Ρέντζος, Μενιδίου Ντιζος καὶ Ντοῦρος, Αἰγίνης Λάμπρος καὶ Λαορέντζος, καὶ συνειργάσθησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. μετ' αὐτῆς, ἐπὶ διαφόρων σοβαρῶν ζητημάτων.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τύπου

ΕΠΙ ΤΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ 25 ΧΡΟΝΩΝ

ΣΕΜΝΗ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΘΕΟΚ

Τὴν Κυριακὴν 18-9)1-10-61 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πειραιῶς ἔλαβε χώραν σεμνὴ ἐκκλησιαστικὴ τελετὴ με σκοπὸν τὸν ἐορτασμὸν τῶν 25 χρόνων ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ΠΘΕΟΚ καὶ τὴν δέξιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων ἀγωνιστῶν αὐτῆς.

Παρέστη καὶ ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Ἀκάκιος καθὼς καὶ ἅπαν τὸ Δ.Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ, μέλη αὐτῆς καὶ πλῆθος κόσμον. Ἐκ μέρους τῆς ΠΘΕΟΚ ὁμίλησεν ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Ξων. Κόμνιος ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς :

Σεβασμιώτατε,

Σεβαστοὶ πατέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Συμπληροῦνται 25 ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας.

Εἶναι γνωστὰ εἰς ὅλους αἱ συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1936 ἰδρύθη αὕτη.

Εἶχον τετὴ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἁγίου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας κινήματος οἱ ἐξελθόντες ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, οἵτινες καὶ ἠθέλησαν κατὰ τοὺς Θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς διοικητικὰς Αὐτῆς παραδόσεις ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἀγωνιζόμεθα, νὰ κατευθύνουν τὸ σκάφος Αὐτῆς πρὸς τὸν σωτήριον λιμένα, ὡς θεόθεν λαβόντες τὸ δικαίωμα τῆς πηδαλιουχίας αὐτοῦ.

Δυστυχῶς ἄνθρωποι κατέχοντες ἀξιώματα ἐν τῇ προηγουμένῃ Κοινοῦτητι προσέβαλον ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὰς ἀνωτέρω διαθέσεις τῶν ἁγίων ἡμῶν ἀρχιερέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διαχωρίσαντες τὰς εὐθύνas των συνέστησαν ἰδίαν παρασυναγωγὴν ὑφισταμένην δυστυχῶς μέχρι σήμερον.

Διὰ νὰ στεγασθῇ ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν καὶ νὰ κατοχυρωθῇ νομικῶς, παρέστη ἡ ἀνάγκη τῆς ἰδρύσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., τὴν ὁποίαν ἔχομεν τὴν τιμὴν

νὰ ἀντιπροσωπεύωμεν ὡς αἵρετὸν Συμβούλιον αὐτῆς.

Δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νὰ ἐκθέσωμεν λεπτομερῶς τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς χερμαζομένης Ὁρθοδοξίας, ἀπὸ τοῦ 1936 καὶ ἔντεῦθεν.

Παρήλασαν ἀπὸ αὐτὴν ἀναστήματα, μεγάλα ἀξιώματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἔχοντα, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται εὐσεβεῖς καὶ ζηλωταί, ἐργάται τίμοι τοῦ νοητοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου.

Πόσοι κόποι, πόσαι ἀγρυπνίαι, δὲν διετεθήσαν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Πατρῴας εὐσεβείας !

Εἰς πόσους κινδύνους, εἰς ὁποίας διώξεις, δὲν ἐξετέθησαν οἱ ἐκάστοτε οἰακοστρόφοι τῆς ἁγίας αὐτῆς ὁργανώσεως !

Οἱ πλείστοι τούτων εὐρίσκονται ἤδη εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐν Οὐρανοῖς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, παρακολουθοῦντες, ὡς ἐν Κυρίῳ ζῶντες, τὴν πορείαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Αἰωνία ἡ μνήμη Αὐτῶν.

Εἰς αὐτοὺς μετὰ Θεόν, κληρικούς τε καὶ λαϊκοὺς ὀφείλεται ἡ εἰς ἡμᾶς μεταβίβασις τῆς ἀκαινοτομήτου καὶ ἀκραίφνου Ὁρθοδοξίας.

Λύκοι βαρεῖς, ἐν δορᾷ προβάτων, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, κατετάραξαν αὐτό. Ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα, δὲν τοὺς ἠκολούθησαν, ὡς ἀπαλλοτριωμένους τῆς Θείας χάριτος.

Ἦδη ἡ Παναγία καὶ μετὰ τὰ αἵματα καὶ τοὺς ἰδρώτας τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν ἐρραντισμένη Παρακαταθήκη τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐφίσκεται εἰς χεῖράς μας, ὡς θησαυρὸς τιμαλφέστατος.

Πολλοὶ οἱ νοητοὶ καὶ ὁρατοὶ ἐπίβουλοι Αὐτῆς, πρὸ παντὸς κατὰ τὰς πονηράς ταύτας ἡμέ-

*Απὸ τὸν ἐορτασμὸν τῆς 25ρίδος τῆς ΠΘΕΟΚ εἰς τὸν Ἱ. Ν. Κοιμ. τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς,

Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἁθωνος

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ

Ἡ εἰκὼν «Ἁξίὸν ἔστι»

Τὸ ἀγιάνυμον ὄρος τοῦ Ἁθωνος χίλια τόσα ἔτη ὑφύεται ὑπὲρ τὰ ἐγκόσμια φάρος τοῦ πνεύματος τηλαυγῆς καὶ πανεύμορφος. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ οἱ πρῶτοι μοναχοὶ ὠδήγησαν τὰ βήματά των εἰς τοὺς ἁγίους ἐκείνους βράχους, ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀναστήματα τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου μέχρι τῶν χαλεπῶν ἡμερῶν μας ἔχει γραφῇ καὶ γεάφεται ἡ μεγαλειωδέστερα ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ θεοδόξου μεγαλείου.

Τὰ θαύματα ποῦ ἔγιναν ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανοφερῇ αὐτὸν βράχον εἶναι ἄπειρα. Οὐδεὶς ἕτερος τόπος τῆς μοναστικῆς ζωῆς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Θεοῦ περισσώτερον ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ Ἁθωνος. Διότι οὐδεὶς ἐπροστατεῦθη τόσο ἀπὸ αὐτὴν τὴν Θεομήτορα

ρας τὰς ὁποίας διερχόμεθα.

Εἶναι ἀνάγκη συντονισμένης καὶ ὀργανωμένης ἀντιμετωπίσεως τῆς ἄκρας ἐπικινδύνου ταύτης καταστάσεως.

Ὅλοι οἱ κοσμικοὶ ἐντεταγμένοι διὰ τῆς ἐγγραφῆς ἡμῶν εἰς τὰς τάξεις τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἃς πλαισιώσωμεν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἡγεσίαν, ὥς μέλισσαι τὴν βασιλίσαν, ὥς στρατιῶται τῆς τοῦ Κυρίου παρατάξεως τὸν στρατηγόν, ὥς χειμαζόμενοι ναῦται τὸν πλοίαρχον, ὥς προβάτα τὸν καλὸν Ποιμένα, τὸν ἔμπροσθεν ἡμῶν πορευόμενον, καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων προκινδυνεύοντα κατὰ τὴν Δεσποτικὴν ἐντολήν.

Ἡ νίκη εἶναι ἐξασφαλισμένη. Μᾶς τὴν ἐγγυῶνται οὐχὶ μόνον τοῦ Κυρίου οἱ λόγοι, καθ' οὓς «πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς», ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ πρόσφατος ἱστορία τοῦ ἱεροῦ καὶ ἁγίου ἡμῶν κινήματος, τὸ ὁποῖον χωρὶς κανένα προγραμματισμόν, χωρὶς καμμίαν κοσμικὴν δύναμιν, ἀλλὰ τὸνναντίον πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας τὰς τε πνευματικὰς καὶ κοσμικὰς τῆς πονηρίας ἀντιπαλαίων, ἀντιμετώπισε καὶ καθήλωσε, καὶ καθήλωσε κυριολεκτικῶς τὰς παρατάξεις αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα χαρακώματα.

Ἐθαυματούργησε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡ Δύναμις, ὁ φύλαξ καὶ φρουρὸς τῆς ἱερᾶς ἡμῶν οργανώσεως, καὶ πάντων τῶν εὐσεβῶν ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ κατίσχυσαν οἱ κατὰ κόσμον ἀσθενεῖς ἄσφοι καὶ μὴ ὄντες, τῶν κατὰ κόσμον ἰσχυρῶν σοφῶν, καὶ ὄντων, Αὕτη ἡ Δύναμις τὸν Φαραὼ κατεπόντισε.

Αὕτη τὸν Ἀμαλὴν ἐτροπώσατο. Αὕτη τοὺς ἁγίους νικητὰς τοῦ Διαβόλου καὶ τῶν ἀκολουθῶν αὐτοῦ ἀνέδειξε. Ἐκτελοῦντες τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, ἃς ἐλπίσωμεν εἰς τὴν ἀκαταμάχητον αὐτὴν δύναμιν, διὰ νὰ δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς μετὰ τὸν Οὐρανοβάμονα Παῦλον ἐν Κυρίῳ καυχόμενοι νὰ λέγωμεν. «Ἡμῖν μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου, δι' οὗ ἡμῖν κόσμος ἑσταύρωται καὶ ἡμεῖς τῷ κόσμῳ». Ἀμήν.

ὅσον ὁ κόσμος τῆς ἁγιότητος τοῦ Ἁθωνος.

Δι' αὐτὸ καὶ αἱ εἰκόνες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν εἶναι πολλαὶ καὶ θαυματοεργαί. Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ περίφημος «Ἁξίὸν ἔστι» παμπалаία καὶ θαυματοεργός, ἡ ὁποία εὐρισκομένη εἰς τὸ πρῶτον τῶν Καρυῶν θεωρεῖται ἡ ἐφέστιος εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὀνομάζεται δὲ «Ἁξίὸν ἔστι» διότι τὴν 11 Ἰουνίου τοῦ 980 θαῦμα ἐξαίσιον συνεπλήρωσε τὸν ὕμνον «τὴν Τιμιωτέραν» μετὰ τὸ «Ἁξίὸν ἔστιν». Ἰδοὺ πῶς ἀφηγεῖται τὸ θαῦμα ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιοεῖτης.

Κατὰ τὴν Σκήτην τοῦ Πρωτάτου τὴν εὐρισκομένην εἰς τὰς Καρυάς, ἐκεῖ πλησίον ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, εἶναι λάκκος μεγάλος, ὅστις ἔχει καλλία διάφορα. Εἰς ἓνα λοιπὸν τῶν καλλίων τούτων ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς Κοιμήσεως, ἐκατοῖζει ἓνας ἱερομόναχος γέρον καὶ ἐνάρετος μετὰ ἄλλου ὑποτακτικοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον συνήθεια νὰ γίνεται ἀγρυπνία κάθε Κυριακῇ εἰς τὴν ὁρηθεῖσαν σκήτην τοῦ Πρωτάτου, κατὰ τὸ ἐσπέρας ἐνὸς Σαββάτου, θέλοντας νὰ ὑπάγῃ ὁ προορηθεὶς γέροντας εἰς τὴν ἀγρυπνίαν λέγει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ. Τέκνον ἐγὼ μὲν ὑπάγω διὰ νὰ ἀκούσω τὴν ἀγρυπνίαν ὥς συνήθως, σὺ δὲ μείνῃς εἰς τὸ καλλίον καὶ ὥς δύνασαι ἀνάγνωθι τὴν ἀκολουθίαν σου. Καὶ οὕτως ἀπῆλθεν.

Ἀποῦ δὲ ἡ ἐσπέρα ἐπέρασεν ἰδοὺ κρούει τις τὴν θύραν τοῦ καλλίου. Ὁ δὲ ἀδελφὸς ἔδραμεν καὶ τὴν ἀνοῖξεν καὶ βλέπει ὅτι ἦτον ἀγνώριστος εἰς αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἰσελθὼν ἔμεινε εἰς τὸ καλλίον τὴν νύκτα ἐκεῖνην. Ἐν τῇ ὥρᾳ δὲ τοῦ ὁρθοῦ ἀναστάντες ἔψαλλον καὶ οἱ δύο τὴν Ἀκολουθίαν. Ὅταν δὲ ἦλθον εἰς τὴν «Τιμιωτέραν» ὁ μὲν ἐντόπιος Μοναχὸς ἔψαλεν μόνον «τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ» καὶ καθ' ἑξῆς ἕως τέλους, τὸν συνήθη δηλ. παλαιὸν ὕμνον τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ, ὁ δὲ ξένος ἐκεῖνος Μοναχὸς κάμνοντας ἀρχὴν ἄλλην τοῦ ὕμνου ἔψαλεν οὕτως «Ἁξίὸν ἔστιν ὥς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Εἴτα ἐσύναντε ὁμοῦ καὶ τὴν «Τιμιωτέραν» ἄχρι τέλους.

Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ ἐντόπιος Μοναχὸς ἐθαύμασε καὶ λέγει πρὸς τὸν φαινόμενον ξένον. Ἡμεῖς μόνον ψάλλομεν τὴν τιμιωτέραν τὸ δὲ Ἁξίὸν ἔστι οὐδέποτε ἠκούσαμεν, οὔτε ἡμεῖς οὔτε οἱ προτέροι ἀπὸ ἡμᾶς. Ἀλλὰ παρακαλῶ σε, ποιήσον ἀγάπην καὶ γράψον καὶ εἰς ἔμμένα τὸν ὕμνον αὐτὸν διὰ νὰ ψάλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Θεοτόκον. «Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, φέρε μοι, τοῦ εἶπε μελάνι καὶ χαρτί διὰ νὰ τὸν γράψω». Καὶ ὁ ἐντόπιος, δὲν ἔχω, τοῦ λέγει, οὔτε μελάνι οὔτε χαρτί. Ὁ δὲ φαινόμενος ξένος, φέρε μοι τοῦ εἶπε μία πλάκα. Ὁ δὲ μοναχὸς δρασμὼν εὗρε πλάκα καὶ τοῦ τὴν ἔφερε. Λαβὼν δὲ ταύτην ὁ ξένος, ἔγραψε ἐπάνω εἰς αὐτὴν μετὰ τὸ εἶναι τοῦ δάκτυλον τὸν ὁρθέντα ὕμνον, ἦτοι τὸ Ἁξίὸν ἔστι καί, ὡς τοῦ θαύματος! τόσο βαθέως ἐχαρά-

Η ΡΩΣΣΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Υπό Ὁσιολ. Μοναχοῦ Πατρὸς Ἀντωνίου
τοῦ Ρώσσου τῆς Μονῆς Ἀγ. Σάββα ἐν Ἱερουσαλὴμ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔως τὰ τελευταῖα ἔτη, ἡ Ἐκκλησία ἐν διασπορᾷ ἀνεγνωρίζετο ἀπὸ ὅλας τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ διατηροῦσε μὲ αὐτὰς καλὰς καὶ εἰρηνικὰς σχέσεις, πλὴν τῆς Σοβιετικῆς. Μεγάλη φροντίδα διὰ τὴν ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίαν, εἶχε ὁ ἀειμνήστος Πατριάρχης Σερβίας Βαρνάβας, ὁ ὁποῖος μάλιστα, προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τοὺς ἀποχωρήσαντας Μητροπολίτας (Εὐλόγιον καὶ Πλάτων) νὰ ἐνωθοῦν μετ' αὐτῆς, πράγμα τὸ ὁποῖον ἐπέτυχεν ἐν μέρει.

Ἡ ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησία, διατηροῦσε καλὰς καὶ εἰρηνικὰς σχέσεις μὲ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, τὰ ὁποῖα μάλιστα, ἔδωσαν ἄδειαν εἰς τὴν Σύνοδον νὰ κυβερνᾷ τὸ ποίμνιόν τῆς τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὰ ἐδάφη των.

Μόνον ἡ Σοβιετικὴ Ἐκκλησία διατηροῦσε ἐχθρικήν σ' αὐτὴν ἀπέναντι τῆς ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίας.

Ἡ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία ἐν διασπορᾷ, ἐφρόνει ἑαυτὴν ὡς ἐλεύθερον μέρος τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, ἐν διωγμῷ εὐρισκομένης ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ πάντοτε προσπαθοῦσα νὰ βοη-

θήσῃ αὐτὴν, μὲ κάθε τρόπον. Ἡ Σύνοδος αὐτῆς, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ἱερεῖς καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν κάθε πιστὸν μέλος αὐτῆς, ἀφόβως ἐκήρυττον ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ οἱ κομμουνισταί, εἶναι φοβεροὶ διώκται τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ἀπώτερος αὐτῶν σκοπὸς εἶναι, νὰ καταστρέψουν αὐτὴν τελείως.

Ἐκήρυττον ἐπίσης ὅτι, ἡ Σοβιετικὴ καλουμένη Ἐκκλησία, εἶναι ὑποδουλωμένη εἰς τοὺς κομμουνιστάς, καὶ συνεργάζεται μὲ αὐτοὺς, διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ Σύνοδος τῆς ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίας, δταν ἤμποροῦσε ἤρχετο εἰς σχέσεις μὲ τοὺς προσεστοὺς τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ μὲ τὰς κυβερνήσεις τοῦ Ἐλευθέρου κόσμου καὶ ἐκήρυτε παντοῦ καὶ πάντοτε, τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν. Διὰ τοῦτο λοιπόν, ἦτο πάντοτε μισουμένη ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἐκκλησίας οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πολλοῦ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν διαλύσουν καὶ τελείως νὰ τὴν καταστρέ-

ψήσαν τὰ γράμματα ἐπάνω εἰς τὴν σκληρὰν πλάκα ὡσάν νὰ ἐγράψαν ἐπάνω εἰς κηρὶ ἀπαλώτατον. Εἶτα λέγει τῷ ἀδελφῷ. Ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἔξης οὕτω νὰ ψάλλετε καὶ ἑσεῖς, καὶ ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔγινεν ἄφαντος. Ἦτον γὰρ ἅγιος Ἀγγέλως ἀπεσταλμένος ὑπὸ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον τοῦτον καὶ τῇ μητρὶ τοῦ Θεοῦ πρωτοδέσταιον. Μᾶλλον δὲ ἦτον ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὡς δηλοῦται τοῦτο διὰ τοῦ ἀνωτέρω γεγραμμένου ἐν τοῖς μηναίοις καὶ τὴν παροῦσαν ἡμέραν (11 Ἰουνίου), ἦτοι ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ἐν τῷ Ἀδελφῷ. Οἱ γὰρ τότε πατέρες τελούντες σύναξιν καὶ δοξίην καὶ λειτουργίαν κάθε χρόνον ἐν τῷ σπηταίῳ καλλίῳ τοῦ Ἀδελφῷ, εἰς μνήμην τοῦ θαύματος τιμῶντες καὶ δοξάζοντες τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριήλ, ὅστις καθὼς ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ἐδύθη ὁ ἔνθεος ὑμνολόγος τῆς Θεοτόκου καὶ τροφεὺς καὶ διακονητὴς καὶ χαροποιὸς αὐτῆς. Εὐαγγελιστής. Ἔτσι ὑπερέστη καὶ εἰς τὸ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ὄντως Θεομητορικὸν τοῦτον ὕμνον, ὡς αὐτῷ μόνῳ κατὰ πάντα προεπούσης τῆς τοιαύτης διακονίας.

Ἀφοῦ δὲ ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἀγορνίαν ὁ Γέροντας καὶ ἐμβῆκε εἰς τὸ καλλίον, ἀρχίζει ὁ ὑποτακτικὸς του νὰ ψάλλῃ τὸ Ἀξιὸν ἔστι, καθὼς ὁ Ἀγγέλως αὐτῷ ἐπαρήγγειλεν καὶ ἀκολούθως δείχνει εἰς τὸν γέροντά του καὶ τὴν σπηταίαν πλάκα μὲ τὰ ἀγγελολογικά γράμματα. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας καὶ ἰδὼν ἔμεινε ἐκστατικὸς διὰ τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον. Καὶ λοιπὸν λαβόντες καὶ αἱ δύο τὴν ἀγγελολογικὴν ἐ-

κείνην πλάκα, ἐπῆγαν εἰς τὸ Πρωτάτον καὶ δεῖξαντες αὐτὴν εἰς τὸν Πρῶτον τοῦ Ἀγίου Ὄρους καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς Γέροντας τῆς λοιπῆς συνάξεως διηγήθησαν εἰς αὐτοὺς ἅπαντα τὰ γενόμενα. Οἱ δὲ δοξάσαντες τὸν Θεὸν δημοφώνως καὶ εὐχαριστήσαντες τὴν Κυρίαν Θεοτόκον διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, εὐθὺς ἀπέστειλαν τὴν πλάκα εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα, μειώσαντες εἰς αὐτοὺς διὰ γραμμάτων ἅπασαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τοιοῦτου τερατοφυγήματος. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὕστερον ὁ μὲν ἀγγελικὸς αὐτὸς ὕμνος διεδόθη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, διὰ νὰ ψάλλεται εἰς τὴν Θεομήτορα ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους, ἕως καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδάκια. Ἡ δὲ ἅγια εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ εὐρισκομένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Καλλίου ἐκείνου ἐνῷ τὸ τοιοῦτον γέγονεν θαῦμα, μετεφέρθη ἀπὸ τοὺς πατέρας τοῦ ἁγίου Ὄρους εἰς τὴν Μεγολοπορετὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πρωτάτου καὶ ἐκεῖ εὐρίσκεται ἕως τῆς σήμερον, ἐνθρονισμένη ἐπάνω τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου ἐντὸς τοῦ ἁγίου Βήματος. Ἐπειδὴ καὶ ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος ταύτης ἐψάλλη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ὁ ὕμνος αὐτός. Τὸ δὲ καλλίον ἐκεῖνο ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν νὰ ὀνομάζεται Ἀξιὸν ἔστι. Καὶ ὁ λάκκος ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον τὸ καλλίον εὐρίσκεται, ὀνομάζεται ἀπὸ ὅλους ἕως τῆς σήμερον Ἀδελφῷ, ὁ ἔστι ψάλλειν διὰ τὸ ὅτι ἐψάλλη πρῶτον εἰς αὐτὸν ὁ ἀγγελικὸς καὶ θεοπρεπὴς αὐτὸς ὕμνος. «Ἦς ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις ἀξιωθῆμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν».

ψουν· δὲν ἐπέτυχον ὅμως, διότι εἶχον ἀκόμη μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὸν κόσμον. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ὁ συνασπισμὸς τῶν κομμουνιστῶν ἐγίνε δύναμις μεγάλη, τὴν ὁποῖαν ὅλοι φοβοῦνται. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν εἶναι δεκτοὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ παντοῦ ἀπλώνουν τοὺς πλοκάμους τῶν. Ὁμοίως, δέ, καὶ οἱ προεστοὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἐκκλησίας, κατάρθωσαν νὰ συνάψουν ἀγαθὰς σχέσεις μὲ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου, Ὁρθοδόξους καὶ Ἑτεροδόξους. Παρακινούμενοι ὑπ' αὐτῶν οἱ προεστοὶ τῶν Ἑλευθέρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, συνεφώνησαν ὅπως διαλύσωμεν τὴν ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία δὲν κλείνει τὸ γόνυ (τῷ Βελλάρ) δηλαδὴ εἰς τοὺς κομμουνιστάς, ἀλλ' ἐλευθέρως κηρύττει πανταχοῦ τὴν ἀλήθειαν.

Αὗτοὶ οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐκκλησιῶν, πῆλουν τώρα τοὺς ρώσους πρόσφυγας, νὰ ἐκλέξουν ἐκ τῶν δύο τὸ ἕνα: ἢ νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὸν Πατριάρχην Μόσχας Ἀλέξιον, ἢ νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὰς ἐντοπίους ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, ὅπου ἕκαστος ζῇ. Ἡ δὲ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἐν διασπορᾷ, πρέπει τελείως νὰ διαλυθῇ, ὡς παράνομος καὶ ἀντικανονικὴ.

Ἡ ἐν διασπορᾷ ἐκκλησία ὅμως, δὲν ἔμπορεῖ νὰ πράξῃ οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Μόσχας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποταχθοῦν, διότι αὐτὸς δὲν εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δοῦλος τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως. Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα δὲ τῆς Ἀνατολῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποταχθοῦν, διὰ τὰ ἀκόλουθα αἰτία.

Πρῶτον. Ἐπειδὴ τὰ Πατριαρχεῖα αὐτὰ τῆς ἀνατολῆς ἔχουν φιλικὰς σχέσεις καὶ λειτουργικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποῖαν οἱ Ρῶσοι πρόσφυγες μισοῦν καὶ ἀποστρέφονται ὡς ἐκκλησίαν τῶν πονηρευομένων.

Δεύτερον. Ἐπειδὴ ἔχουν τὸ νέον ἡμερ-λόγιο, ἐνῶ οἱ Ρῶσοι ἔχουν τὸ παλαιόν.

Τρίτον. Ἐπειδὴ μετέχουν εἰς τὴν παγκόσμιον Ὁργάνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ συνεδριάζουν μὲ τοὺς αἰρετικούς ὡς ὅμοιοι ὁμοῖοι, ἡ ὁποία πράξις δὲν ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους. Διὰ ταῦτα τὰ αἰτία, ἡ ἐκκλησία ἐν διασπορᾷ, δὲν ἔμπορεῖ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Τώρα ἡ ἐν διασπορᾷ ἐκκλησία, ἔχει ἀνωτῶν 20 Ἀρχιερέων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 7 ἔχουν ἐπαρχίαν εἰς τὴν Εὐρώπῃ, 2 εἰς τὴν Αὐστράλιαν καὶ οἱ λοιποὶ εἰς Νότιον καὶ Βόρειον Ἀμερικὴν. Ἐνορίαὶ καὶ Κοινότητες τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, ὑπάρχουν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ὅπου κατοικοῦν Ρῶσοι πρόσφυγες. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς συναντήσῃ τόσον εἰς τὰ μεγάλα βιομηχανικὰ κέντρα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, ὅσο καὶ μέσα εἰς αὐτὰ τὰ δάση τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Οἱ ἱερεῖς μὲ μεγάλην αὐταπάρνησιν ταξιδεύουν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς διεσπαρμένους πρόσφυγας. Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐργάζονται εἰς ἐργοστάσια καὶ εἰς διάφορα κοταστήματα διὰ νὰ κερδήσουν

τὸ ψωμὶ τῶν, ἐπειδὴ τὸ πτωχὸ ποῖμνιόν τῶν, δὲν ἔμπορεῖ πάντοτε νὰ τοὺς παρέχει μεγάλους μισθοὺς. Καὶ ὅμως αὐτοὶ δὲν παραπονοῦνται ποσῶς, ἀλλὰ ἐργάζονται μὲ μεγάλο ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμό.

Ὅπου δὲ τοὺς εἶναι δυνατόν κηρύττουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀλλοθρήσκους. Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ Θεάρεστον ἔργον ἔχουν βοήθους πολλοὺς κοσμικοὺς. Καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔφερον πολλοὺς εἰς τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐξ τοῦ σκοτοῦς τῆς πλάνης, εἰς Γερμανίαν, Γαλλίαν, Ἀμερικὴν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα κράτη.

Ἡ ἐν διασπορᾷ ἐκκλησία, ἔχει καὶ μοναστήρια, διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας ὑψηλότεραν ζωὴν. Ὑπάρχουν, δύο γυναικεῖα μοναστήρια εἰς Παλαιστίνην. Ἐνα εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη πρὸ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου καὶ ἔχει περὶ ὀκτώσδεκα τῶν 100 καλογριῶν καὶ δευτέρον μικρότερον πλησίον τῆς Γεσθημανῆς, τὸ ὁποῖον ἰδρύθη μετὰ τὸν πόλεμον. Ἐπίσης ὑπάρχει εἰς Γαλλίαν καὶ πλησίον τῶν Παρισίων γυναικεῖα Μονὴ ἔχουσα 40 Καλογριας. Ὑπάρχουν ἐπίσης 4 Μοναὶ εἰς Ἀμερικὴν. Ἐνα ἀνδρικό ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας Τριάδος μὲ τυπογραφεῖο, ὅπου τυπώνονται τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία καὶ Θεολογικὰ συγγράμματα καὶ ἀπ' ὅπου ἐκδίδονται ἐκκλησιαστικὰ περιοδικά, εἰς Ρωσικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον ὑπάρχει καὶ Θεολογικὴ Σχολή, ἡ ὁποία ἐτοιμάζει τοὺς ἀγωνιστὰς Κλημικούς τῆς αὔριον. Ὑπάρχει καὶ ἄλλο μικρότερον ἀνδρικό μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας, ἐκεῖ ὅπου ἔχει τὴν ἑδρὰ τῆς ἡ θαυματουργῆς εἰκῆς τῆς Θεομήτορος, τὴν ὁποῖαν ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν. Αὐτὴν τὴν εἰκόνα οἱ πρόσφυγες, τὴν ὀνομάζουν Ὁδηγήτριάν τῶν. Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ δύο γυναικεῖα μοναὶ, μία εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον, καὶ ἡ ἄλλη, εἰς τὴν Ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει καὶ μία Ὁργάνωσις τῶν νέων, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Βλαδμηήρου, φωτιστοῦ τῆς Ρωσίας. Ἡ ὁργάνωσις αὕτη, ἔχει παραρτήματα, εἰς διαφόρους πόλεις. Ἡ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς εἶναι αὐστηρῶς χριστιανικὴ καὶ φροντίζουν πάντοτε, νὰ κηρύττουν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, γενόμενοι βέβαια οἱ ἴδιοι παράδειγμα, εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου. Ἡ Ὁργάνωσις αὕτη, προσφέρει μεγάλην βοήθειαν εἰς τοὺς ἱερεῖς, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῶν.

Πέρσαι, ἰδρύθη καὶ ἄλλη ἀδελφότης. Ἡ ἀδελφότης τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν ὑψηλότεραν ζωὴν. Σχεδὸν ὅμως, κάθε ἐνορία, ἔχει πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς, ἀδελφότητα τῶν γυναικῶν, ἡ ὁποία φροντίζει διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ Ναοῦ, καὶ ὅταν ἡμπορῇ βοηθεῖ τοὺς ἀπόρους καὶ τοὺς πάσχοντας. Εἰς πολλὰς δὲ ἐνορίας, ὑπάρχουν ἐνοριακὰ σχολεῖα, ὅπου οἱ μαθηταὶ διδάσκον-

Πλήρης ἡμερῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἀείμνη-
στος καὶ παλαιάμαχος ἀγωνιστὴς ᾿Αθανάσιος Μιχαλό-
πουλος. Ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς τῆς Κοινότητος
τῶν Γ.Ο.Χ. τοῦ 1924. Ἐχρημάτισε πολλάκις μέλος
τοῦ Δ.Σ. αὐτῆς, συμβαλὼν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνε-
γερσιν πολλῶν ἱερῶν ναῶν. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἀνα-
παύσῃ τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.